

Alber med den tilstrækkelige Hvide og physiske Kraft, hvilken de fleste ikke opnaae før med 22 Mars Alberen, og at de derefter skulde gjenneengaae alle de Trin, som efter Lovforslaget ere at gjenneengaae, for derefter med 27 Mars Alberen at blive faste Officerer med Udsigt endda til mange Gange at standse paa Veien, er jeg overordentlig bange for, at man ikke vil faae en bygtig og kraftig Stamme af Officerer, og, naar man ikke har det, kan det jo ikke hjælpe, at man har øvede Soldater. Dette Punkt vækker derfor, som sagt, Betsynring hos mig, og jeg vilde ønske, at man allerede nu maatte kunne gjøre Noget for at rette paa Manglerne herved. Hvad Videre man senere kan gjøre, maa Erfaringen jo vise. Jeg troer, at det vil være rettest at gribe Sagen noget anderledes an; jeg troer, at man maa aabne Veien til at komme ind i Armeen som Officer uden at gjenneengaae alle de fastsatte Trin aldeles regelmæssigt og til at lade Folk uden at have gjort dette gjenneengaae den øverste Klasse af Officereskolen; jeg troer derhos, at man maa gjøre sig selv det klart, hvad man i den vil udrette, og i hvilket Forhold man vil sætte næstøverste Klasse til øverste. Nu er denne sidste stillet saaledes, at man ikke veed, om den er en forberedende Klasse til den øverste Klasse eller en afsluttende Klasse, der har sin egen Bestemmelse i sig selv.

See: Den høitærede Krigsminister paamindede os om, hvad der som Sætning er rigtig og ogsaa i nærværende Sag, at man maa see at „indskrænke sig til det Nødvendige.“ Den høitærede Minister anvendte det imidlertid i et Specialtilfælde, hvor jeg dog idetmindste vilde betænke mig paa at erkjende Nødvendigheden, især ligeoverfor Organisation af en efter vore Forhold betydelig Hær. Under alle Omstændigheder vilde det dog være et Brud med det hidtil fulgte System og med det, der synes at være optaget i Hærene i de fleste større og mindre Stater, at begrænde eller udslette en Stole og en Afgang til at bevare og udvikle den høiere Intelligents i de ledende militære Classer. Men naar den høitærede Minister har bragt os hiin Sætning i Erindring, saa er det netop den, der gjør mig betænkelig med Hensyn til Planen i det Hele, idet jeg nemlig

just mener, at vi bør indskrænke os til det Nødvendige, bedre begrænde os, baade med Hensyn til Formaålet og med Hensyn til det Tidspunkt, hvori vi ere isærd med, ja næsten begjærlige efter at eftertrage det. Den høitærede Minister anførte ogsaa fra Regjeringens Standpunkt, at Regjeringen mindre end at paatage sig Ansvar for Loven vilde paatage sig „det negative Ansvar for Intet at gjøre.“ Jeg tillader mig at troe, at dette Intet at ville gjøre ikke er anvendeligt med Hensyn til ikke nu at ville besegle Loven, thi der er jo i Virkeligheden fra Regjeringens Standpunkt med Hensyn til Sagen i det Hele taget gjort særdeles Meget, meget Værdifuldt, meget Priisværdigt til at kunne bringe Sagen til Udførelse. Men det synes dog under dennes Behandling, ved Udtalelser og Afstemninger ogsaa i Folkethinget, at have vist sig, at der ikke er nogen harmonisk Erkjendelse af, at Loven som organisatorisk Lov — thi det er jo netop dens betydelige Særkende — præsterer det, der eftertrages som Formaålet. Man har vel, som den høitærede Minister bemærkede, fundet det betænkeligt at hvile i det Nærværende; man har fundet det usikkert at see Hæren udslyret paa den Maade, den er, og som man troede ikke kunde tilfredsstille for Fremtiden og for al Fremtid. Men er der saa da paavisselige Grunde til, naar man ikke tildeels fra flere Sider erkjender, at Værket ikke er fuldbæret, at man saa iler med Fulbændelsen af det netop i et Tidspunkt, som det nærværende, der ligeoverfor Lovgivningen i det Hele taget ikke distancerer meget fra den Tid, vi atter samles, og hvor vi saa vilde være istand til atter og bedre at samle og drøfte det Materiale, der er tilstede, og bringe en fuldstændig Organisation tilveie? Gjennemførelsen af Organisationen er jo dog i Virkeligheden vigtigere end selve Loven og dens Fuldbærelse; og Hovedsagen ved et saadant Værk maa jo dog være, at man har Overbeviisningen om, ikke blot, at Enhver vil gjøre Sit, som en æret Militair idag bemærkede, men at Loven er formet saaledes, at den lader sig gennemføre. Især naar Loven er givet under den Forudsætning, at der stunder Tider til, da den skal gjøres anvendelig, hvad jeg for min Deel ikke befrygter, er det saa